ו) דמרבה. כ"ק, נו . ולא פחיחה לפחיחין לפירורין ייה"ד ומבדיל והדר

המד לה הס"ד. ל"ה. **ח**) ל"ל

קורן כל יאל יו. ל ק, מו ל כל שקורין שלנייקו״ק שמפררין בתוך האילפס לחם וכן גרסי התוס' ברש"י, ט) בפי' רש"י

החוס׳ ברשיי, ש) בפיי רשיי שלפניט הרשי בט בברכות לא שלפניט הי כן. רשייק [ערי ברשיי כמייק], י) כן פירט הקונעורס כמייק, י) כן פירט הקונעורס בברכות [וכל] ברשיי כמיין, כמייה], ל" [ע"ה דברכות הכ"ב, ל) צ"ו ולי לירט לחם לחת שלם

פשיטא דאההוא לחם מברך. ל"ק, מ) [וע"ע תוס' ברכות

לט. ד"ה פתו.

הגהות הב"ח

לג א מיי' פי"ג מהלכות ד (מיי' פ"ג מהלכות ברכות הל"ח טוש"ע א"ח סימן קסח :סעיף ין

פ"ז מהלכות תמידין ומוספין הלכה יח:

לז ו מיי׳ פ״ו מהלכות מלה טוש"ע א"ח סימן קסח סעיף

מוסף רש"י

חביצא. כעין שלוייקו״ק שמפררין נמוך האלפס לחס מגא אמינא לה. דאפרורין סיות מכרכין המוליא היה. ישראל עומד ומקרים מנחות זה ימים רבים נטלן לאכלן. הכהן ותגן. כלומר על המנחות מנחת ותנן על המנחום מנחם מחדבת ומנחם מרחם הקריצות כססן לפויות לוחר בוצען קודם קמילה עושס חון מפועין כיומים כדמינ פתות אותה פחים ניועס אותן מפועין כיומים ניועס אותן מפועין כיומים ניועס בליום משלים מיומים מפרכן. למנחות האפויות על המחדבת ועל המרחשת על המחדבת ועל המרחשת מודם קודים אינו אותר ומנו קודם קמילה עד שמחזירן לסלתו הכי גמי. דפליג אהא לפלתן הכי גביי. דפליי להם דקמי מברך המולים ליקט בכורף, פתיים המנחות בדית, ומדקמת יולם זב ידי חובחו בפסח משום אכיל מלה דמלות עשה היו דכיה בער מאכלו מלוח והמם בער מאכלו מלוח והמם עור אלמא למם הוי ומברך החולה, והא מתומלו היו דומר בתוך רבי המתשל היו דומרן בתוך רבי המתשל היא דהא המוליא, והא מתומלו היא דהא החוליא, והא מתומלו היא דהא החוליא, והא מתומלו היא דהא החוליא בחול ביות מתומלו היא דהא קתני לקט מכולן כזית אלמא בפתיתין פחותין מכזית קחי בשעירסן. כשחזר וגבלן יחד בשעירסן. בשחר וגנלן יחד עיסותי ותפלן, ערסן לשן וחדר ותפלן, ערסן לשן עיסותיס והוא שאכלן בכדי אכילת פרס. שלה עישה משהתחיל לתכול שיעור מיות עד שגמר תכילת הפיער יותר מכדי תכילת הפיער יותר מכדי תכילת הלי עד ש שתנה בילים של הכי ככר של שתנה בילים שלה הדינה שישה שהרי היות שהרי היותר ה דהוי חליו ארבעה בילים שזהו לירוף שיעור אכילה, ואם שהה יותר אין האכילה מצטרפת והוה ליה כאוכל חלי זית היום וחלי זית למחר גדול ונשאר מן הלחם שלא נפרס כולו אבל אם נפרס כולו לא חשיבי פחיחין הפחותים מכזית ולא מברכינו המוליא ואין יולא בהן ידי חובת מלה בפסח תו

 ולא פתיתין לפתיתין. למ"ד כולן כזיתים צריך לומר אותן לפתיתין פחות מכזית ותנא דבי רבי ישמעאל דאמר פותתן עד שהוא מחזיר לסלתו לית ליה שהוא מחזיר לסלתן לית ליה

האי דרשא דהכא: כן אי אית

בה: ג) אומר שהחיינו

וקיימנו לזמן הזה ותיבת

ברוך נמחק: ד) פתיתין

כזייתים תיבת בכזית נמחק:

בו אינה מיבת בכזית נמחק: ליקט מכולן. מחמשת המינים א"נ מכל מיני לחם: ו) תיבת כלל נמחק: ז] תיבת לפתיתים נמחק: מן חביצא

איזהו דבר שצריך שני מיעומין כו'. מימה דלעיל נקוף כל המנחות באות מלה (דף ס:) גבי הגשה דכתיבי מיעוטי טובא בין ממעטינא מקמא שתי הלחם ולחם הפנים דאין מהן לאשים וממיעוט שני מנחת נסכים שאינה באה בגלל עלמה וממיעוט שלישי

אמר רבה איזהו דבר שצריך שני מיעומין

הוי אומר זו מנחת מאפה: מתני' מנחת ישראל *קופל אחד לשנים ושנים לארבעה

ומבדיל מנחת כהנים קופל אחד לשנים

ושנים לארבעה ואינו מבדיל מנחת יכהן

משיח לא היה מקפלה רבי שמעון אומר

מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן

פתיתה מפני שאין בהן קמיצה וכל שאין

בהן קמיצה אין בהן פתיתה יוכולן פותתן כזיתים: גמ' תנו רבנן פתות יכול לשנים

תלמוד לומר פתים אי פתים יכול יעשנה

פירורין תלמוד לומר אותה אותה לפתיתים ולא פתיתה לפתיתים הא כיצד מנחת

ישראל קופל אחד לשנים ושנים לארבעה

ומבדיל מנחת ⁴[כהנים] וכהן י משיח היה

מקפלה וכו' והא אגן תגן לא היה מקפלה

אמר רבה אינו מקפלה לארבעה אבל

מקפלה לשנים: רבי שמעון אומר

מנחת כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן

פתיתה: אמר רב יוסף האי יוחביצא כן דאית

בה פירורין כזית מברכינן עליה המוציא לחם

מן הארץ אי לית בה פירורין כזית מברכינן

עליה בורא מיני מזונות אמר רב יוסף מנא

אמינא לה דתניא יהיה עומד ומקריב מנחות

בירושלים האומר מ ברוך שהחיינו וקימנו נמלן לאכלן אומר המוציא לחם מן הארץ ותנן

וכולן פתיתי' זו בכזית אמר ליה אביי ולתנא

דבי רבי ישמעאל דאמר מפרכן עד שמחזירן

לסלתן הכי נמי דלא מברך המוציא וכי תימא

הכי גמי והתניא ליקט מכולן יו כזית ואכלו

אם חמץ הוא ענוש כרת אם מצה יהוא

אדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח הכא במאי

עסקינן בשעירםן אי הכי היינו דקתני עלה

והוא שאכלן בכדי אכילת פרם ואי בשעירםן

מהן לכהנים והשתא הכא גבי יציקה דאיכא תרי מיעוטי נהי דלא לריך למעוטי שתי הלחם ולחם הפנים שאפילו שמן אינה טעונה כדממעיט להו בפרק כל המנחות (גם זה שם) מכל מהום נוקי המא למעוטי מנחת נסכים ואידך למעוטי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח מטעמים דהתם ויש לומר דלח דמי דגבי הגשה איכא חלחא מיעוטי ולא שייך לאוקמי כולהו במנחת מאפה אבל הכא דליכא אלא תרי מיעוטי ואיכא לקיומי תרוייהו במנחת מאפה מקיימינן: **חביצא**. פיי בקונטרס מבשיל שקורין שלינקו"ק שמפררין בו פת וקשה מה ענין זה אלל מנחות שהבישול מבטלו כאן מתורת לחם ואי משום דטיגון דמנחה חשיבה כבישול דחבינה והה בסמוך מייתי עלה ליקט מכולן דליכא שום טיגון ועוד אמרינן בפרק כילד מברכין (ברכות ה.) גבי חטה טחנה לשה אפאה ובשלה בזמן שהפרוסות קיימות מברך המוליא אין הפרוסות קיימות מברך בורא מיני מזונות משמע אין הפרוסות קיימות אפילו יש בהן כזית ועוד בסמוך דקאמר ולרבי ישמעאל דמחזירן לסולתן הכי נמי דלא מברך המוליא היכי בעי למימר דמברך וכי יש לך אין פרוסות קיימות יותר מזה ומפרש ר"ת "ו דחבילא הן פתיתין דקין שמדביקין אותן על ידי דבש או על ידי חלב ושומן כעין טיגון של מנחה ובערוך פי' כעין חבילא דחמרי שפירר הפת בקערה ושופך מרק עליהן: היה עומד ומקריב מנחות בירושלים. ש) פירש בקונטרס כהן שלה הביא מנחה בשנה זו ולא היה לומר הביא דמנחת כהן כליל היא ובמנחה הנאכלת מיירי כדקאמר נטלן לאוכלן ויכול לפרש כהן שלא הקריב מנחה בשנה זו ומיירי במנחת ישראל י עוד לשון אחר פירש ישראל שלא הביא מנחה מימיו וקשה דנטלן לאוכלן קתני וישראל לא מצי אכיל וה״ר יהן שמעון

מנחת כהנים ומנחת כהן משיח שאין

פירש בברכות (דף לו:) דדוקא במנחות לפי שאין רגילין להתנדב מנחות ואי אפשר לומר כן דבתוספתא י) קתני נמי הכי גבי זבח ונראה לפרש דלפי שהיו יש משמרות מתחדשות ומתחלפות פעמיים בשנה ב] ולכל משמרה היו בתי אבות נמצא שלא היו מקריבין אלא שני ימים בשנה וזמן קבוע להם להקריב לחלי שנה

יום אחד לפיכך מברך אזבח ואמנחה שהחיינו לומן: ליקם מבודן באן אחמשת המינים קאי ונפסח והא ליכא למימר

דאמנחות קאי דקתני אם חמץ הוא וכל המנחות באות

הוי אומר [1] מנחס מאפה. שיש כה שני מינין חלוח ורקיקין לפיכך לריכה כ' 6) כשיק, כ) ובשיא: וחבדיל מעוטין הלכך קממעט מהכך תרי מיעוטי: ברתב" קופל. כמו כופל חלה מנחס כהן. 1) שכה 6) פחת. זיק. מתחס לחת לשתים ושתים לארכע: מבדיל. משברה היינו פתיחה: מנחס כהנים קופל. מונה בייק. 1) ישיא משיד ביי להיינה מיוח תחיחה: ואינו מבדיל. וכולה כליל: מנחס כהן משיח. היינו כדי לקיים מלות פתיתה: ואין מבדיל. וכולה כליל: מנחם כהן משיח. היינו חביתין: לא היה מקפלה. כשאר מנחת כהנים לפי שהיא חובחו ואין נקמלת ¹ כלל וכליל היא: רבי שמטון אומר

מנחת נדבה של כהנים ומנחת כהן משיח אין כהן פתיתה. כלומר שלא היה מקפלן וכו׳ ופליג את״ק דסבר מנחת כהנים קופל: **וכולן.** שלריכין פתיתה מקפלן שנים לד' וד' לח' וח' לט"ז עד שיהו פתיתין ספים כל זה ללו לכל של מי שים שיכול כזיתים. ע"א וכולן פתיתין כזיתים שיכול לפותתן עד שיהו הפתיתין כזיתים אבל בפותח על שיא הפניתין ברונים מכנית מכויתים אין יכול לפותחן כ"ש. ואיכא דאמרי וכולן פתיתין כיותים שהיה עושה מן העשרון יי חלוח ומכל חלה וחלה ארבעה פתיתין ולא היה בכל פת © אלא כזית. ולא מ" . ה: בבו' ס"ל פסים. דמלי למכתב תעשינה פתות וכתיב פתים דמשמע ו) לתכתב מעטים שנחת וכנים כל כי התפתב לעני פתים יותר: **מלמוד לומר אותה** ז'ן לפתימים. שיעשה אותה לפתימים יז לפטרטים. קינטה מותה לפתינים דהיינו אחד לשנים וב' לד' ולא יותר: 1) ומכדיל. והדר קומץ לה ולא (א) יותר מפחיתה לפיתים לפירורין: ואינו מבדיל. דכיון דאין לריכה קמילה אין לריכה הבדלה: אבל מקפלה לשנים. דכיון דאין אלא חלי עשרון אין מקפל אלא לשנים: האי מכילא. ח) (ה] של רקיקין): היה עומד ומקריב מנחות בירושלים. כגון שלא הקריב כהן זה עדיין מנחה מימיו או שהקריב מנחה חדשה כגון מנחת העומר אומר כהן שהחיינו: נטלן. הכהן לאוכלן: מברך. הכהן המולים ותנן וכולן כל המנחות מפילו מנחת העומר פתיתין כזיתים ולהכי מברך הכהן המוליא ואי לא הוו כזימים מברך: ליקט מכולן. מֹ פירורין סינו מנכון. ניקש מכוק. בי שימון כית: ואכלן אם חמץ כוי. ומדיולא בהן ידי חובתו דחשיב ליה לחם נמי מברך עליו המוליא: הכא כמאי עסקינן. דקתני ליקט מכולן: בשעירסן. שקיבץ הפירורין ביחד "] וגוללן בידו וחברן והוי מית: אי הכי היינו דקסני עלה והוא שאכלן.

אמר יאפי' פירורין שאין בהן כזית אמר רבא יוהוא דאיכא תוריתא דנהמא עלייהו: מתני׳ בחוגב טפינות היי קטנות היי היים בה כדים וכר? אף על פי שבא מלחס גדול אי לא הוי הלחס בעין בעינן כזים לענין (3) המוליא: אפילו פירורין שאין בהן כוים. מברך עליהן המוליא: פוריםא דנהמא. שיהא בהן מראה לחס ולא שיהו שרוי כל כך שאין נראה אם הם לחם או לאו:

רש"י כת"י

איזו דבר שלריך שני מיטוטים. די של בול ביל והיא (ויקרא בן: הוי אומר זו מנחם מאפר. שבאר מעני מינין, ואי קשיא גבי פתיחה נמי ליפרוך אימא להוליא מנחת כהלים הוי ליה לרבויי כדין מנחת מחבת מנחת כהלים הוי ליה לרבויי כדין מנחת מחבת שפתיתה כתיבה בה ושםן ולמטוטי שפתיתה כתיבה בה ושםן מלשום דשמיהן מנחת יחיד ונפש כמיב בפרשה ושםן ולמטוטי

(h) רש"י ד"ה ומבדיל וכוי ולא יותר מפתימה המ"ד ומיבות לפיתים לפירורין ממק: (S) ד"ה הכל במאי וכוי לענין המוליא ואם יש הלחם בעין אפילו פירורין כליל והיד"א: לעזי רש"י שלנקי"ק [שלקי"ק]. תבשיל המתבשל בתוך סיר, ובו פירורי לחם ועוד. רבינו גרשום

שצריך ב׳ מיעוטין. לפי שיש בה ב׳ מינין: קופל. כמו כופל: החלה אחת לשתים ושתים לארבע ומבדיל. לאותן פרורין: כשיעור אכילה פרס.

עלא שלה בין פירור לפירור יותר מכדי

אכילת פרס דהמם הויא אכילה ויולא בה

ידי חובתו: ואי בשעירסן. "א! שגובלן

דהוו חמיכה אחת: שאכלו מיבעי ליה.

דהוו חמיכה אחת: שאכלו מיבעי ליה. לפי שהיא חובתו ואינה נקמצת כלל וכליל היא: וכולן שצריכין פתיתה מקפלן שנים לארבעה וד׳ לח׳ וח׳ לט״ז עד שיהו לח' וח' לט"ז עד שיהו פתיתין כזיתים: פתות יכול פתיתין כזיתים: פתות יכול לשנים ולא יותר ת"ל אותה (נמי) לפתיתים שיעשה אותה פתות. ופתים דהיינו אי לב׳. וב׳ לד׳: ולא (א׳ מפתייתה) פתיתה לפתיתין דכיון דתני שאכלן משמע יב] דרוב פירורין הם ולא חמיכה אחת שלא פיררה: אמר ליה. רב יוסף אלא לעולם יג] שלא עירסו ואפילו הכי לא תפרוך: הכא במאי

ואפינו הכי נח מפרוך: הכם בממי עסקינ, דיוא בפרוך בגון שבאו מלחם עסקינ, דיוא בפירורין בגון שבאו מלחם גדול שעדיין הוא בעין הככר שבאו ממו והוי חשוב ובר ברכה "ד" הלכך פירורין נמי שלקטן ב"ו חשובין ניהו ומברך עליהן אבר מקטן ב"ו חשובין ניהו ומברך עליהן בירונין שאכלו מיבעי ליה אלא הכא במאי עסקינן בבא מלחם גדול מאי הוי עלה רב ששת דבר חשוב אימא לך דבעינן כזית. והאי חבילא נמי דקאמר אי אית בה כזית וכו׳

מפתיתיה) פוניו... לפירורין: חביצא. שקורין פייסאטא: ליקט בלע"ז בּנִיקַאטַא: ליקט מכולן מכל הפירורין עד שיהו כזית. מדיוצא [אדם יוצא בהן] ידי חובתו הכי יוצא בהן ידי חובתו הכי נמי דמברך עלייהו המוציא: הכא במאי עסקינן דיוצא בהן כגון שעירסן. שקיבץ הפירורין ביהדו ולשן וחיברן והוו כזית: אי הכי דקתני שלה והוא שאכלן. אותן כדי אילת פירונין שליקט: כשיעור עלה ומר שללו, אותן כדי אילת פרס. ולא שהה יותר הויא אכילה ייוצא: ואי בשערסן. שגבלן ההוה חתיכה אחת שאכלו מבעי ליה וכשאמר שאכלן משמע דהרבה פירוריז הם

משמע דהרבה פירורין הם ולא חתיכה אחת: אלא ודאי דפירורין קאמר ומהכא לא תפשוט דהכא במאי עסקינן דיוצא בפירורין שליקט כגון דבאו מלחם גדול. דאכתי חשוב וקאי ובר ברכה הוא הלכך פירורין נמי שליקטן בר ברכה נינהו אבל המנחות שפירכן כולן ולא נשתייר בהן דבר חשוב אכתי לא ידעינן: תאוריתא דנהמא. שיהא בהן מראה לחם ולא דקין הרבה שאין (ידוע) [נראה] אם היו לחם אם לאו:

שלניקוק: פו) מכולן, מכל הפירורין: ין ביחד וגללן: יל) שגבלן אות רי נמחק: יכ) משמע דהרבה פירורין: ינן שלא עירסן: ידן ברכה הוא: פון שלקטן ממנו: פו) ממעטי ממעוטא קמא: יון דחביצא הוא בלא בישול כמו המחבץ והמגבן, ת"א:
ימן וה"ר שמע" פירש: יען שהיו המשמרות: כן בשנה דכ"ד משמרות היו ולכל משמרה היו ששה בתי: כל) מכולן כזית: ככן פשיטא וכ"ש היכא דאיכא לחם כרי בקערה מתחילה לשם: כנן המוציא ומ"ה קאמר דטוב הוא לברך עליהם המוציא
ור" חייא סבר צריך שתכלה ולכך שלימים עדיף: